

PAPA FRANCESC
AUDIÈNCIA GENERAL

Dimecres, 19 d'octubre de 2016

33. Donar menjar a qui té fam. Donar beguda a qui té set

Benvolguts germans i germanes, bon dia!

Una de les conseqüències de l'anomenat *benestar* és conduir les persones a tancar-se en elles mateixes, fent-les insensibles a les exigències dels altres. Es fa tot el possible per enganyar-les presentant models de vida efímers que desapareixen passats alguns anys, com si la nostra vida fos una moda per seguir i que canvia cada temporada. I no és així. La realitat ha de ser acollida i tractada pel que és, i sovint ens fa trobar situacions de necessitat urgent. És per això que, entre les obres de misericòrdia, se cita la fam i la set: donar menjar als qui tenen fam —n'hi ha tants avui— i beure als qui tenen set. Quantes vegades els mitjans de comunicació ens informen de pobles que pateixen la manca de menjar i d'aigua, amb greus conseqüències especialment per als infants!

Davant algunes notícies i sobretot algunes imatges, l'opinió pública se sent afectada i surten de tant en tant campanyes d'ajut per estimular la solidaritat. Es fan donacions generoses i d'aquesta manera es pot contribuir a alleugerir el sofriment de tants. Aquesta forma de caritat és important, però potser no ens compromet directament. En canvi quan, anant pel carrer, trobem una persona que té necessitat, o potser un pobre truca a la porta de casa nostra, és molt diferent, perquè no ens trobem davant una imatge, sinó que ens trobem compromesos personalment. No hi ha cap distància entre jo i ell o ella, i em sento interpel·lat. La pobresa en abstracte no ens interpel·la, ens fa pensar, ens fa queixar-nos; però quan veiem la pobresa en la carn d'un home, d'una dona, d'un nen, això sí que ens interpel·la! I per això tenim el costum d'allunyar-nos dels necessitats, de no apropar-nos a ells, de maquillar una mica la realitat dels necessitats amb els costums de moda per allunyar-nos-en. Ja no hi ha distància entre jo i el pobre quan me'l trobo. En aquests casos, quina és la meva reacció? Aparto la mirada i passo de llarg? O potser m'aturo a parlar i m'interesso pel seu estat? I si fas això no faltarà algú que digui: «Aquest no hi toca perquè parla amb un pobre!» Miro si puc acollir d'alguna manera aquella persona o miro de lliurar-me'n al més aviat possible? Però potser ell només demana el necessari: alguna cosa per a menjar i per a beure. Pensem un moment: quantes vegades recitem el *parenostre*, i això no obstant no parem atenció en aquestes paraules: «El nostre pa de cada dia doneu-nos, Senyor, en el dia d'avui.»

En la Bíblia, un salm diu que Déu és el qui «alimenta tots els vivents» (136,25). L'experiència de la fam és dura. Bé prou que ho sap el qui ha viscut períodes de guerra o de fam. Malgrat això aquesta experiència es repeteix cada dia i conviu al costat de l'abundància i del malbaratament. Són sempre actuals les paraules de l'apòstol Jaume: «De què servirà, germans meus, que algú digui que té fe si no ho demostra amb les obres? ¿Pot salvar-lo, potser, aquesta fe? Si un germà o una germana no tenen vestits i els falta l'aliment de cada dia, i algú de vosaltres els diu: "Aneu-vos-en en pau, abrigueu-vos bé i alimenteu-vos", però no els dona allò que el seu cos necessita, de què serviran aquestes paraules? Així passa també amb la fe: si no es demostra amb les obres, la fe tota sola és morta» (2,14-17) perquè no és capaç de fer obres, de fer caritat, d'estimar. Sempre hi ha algú que té gana i set i que em necessita. No ho puc delegar en

ningú. Aquest pobre em necessita, necessita el meu ajut, la meva paraula, el meu compromís. Tots hi estem involucrats.

Hi ha també l'ensenyament d'aquella pàgina de l'Evangelí on Jesús, veient tanta gent que el seguia des de feia hores, pregunta als seus deixebles: «On comprarem pa perquè puguin menjar tots aquests?» (Jn 6,5). I els deixebles responen: «És impossible, més val que els deixis.» En canvi Jesús els diu: «No [...]. Doneu-los menjar vosaltres mateixos» (Mt 14,16). Es fa portar els pocs pans i peixos que tenien, els beneeix, els parteix i els fa repartir a tots. És una lliçó molt important per a nosaltres. Ens diu que el poc que tinguem, si ho confiem a les mans de Jesús i ho compartim amb fe, es converteix en una gran quantitat sobreabundant.

El papa Benet XVI, a l'encíclica *Caritas in veritate*, afirma: «Donar menjar als qui tenen fam és un imperatiu ètic per a l'Església universal. [...] El dret als aliments, així com el dret a l'aigua, té un paper important per aconseguir els altres drets. [...] Per tant cal que maduri una consciència solidària que conservi l'alimentació i l'accés a l'aigua com a drets universals de tots els éssers humans, sense distincions ni discriminacions» (n. 27). No oblidem les paraules de Jesús: «Jo sóc el pa de vida» (Jn 6,35) i «Si algú té set que vingui a mi» (Jn 7,37). Aquestes paraules són per a tots nosaltres, creients, una provocació, una provocació a reconèixer que, donant menjar als qui tenen fam i beure als qui tenen set, es manifesta Déu, un Déu que ha revelat en Jesús el seu rostre de misericòrdia.

Traducció inicial de Josep M. Torrents per a *Catalunya Religió*, revisada